

Olli Santala Perinnön pyörteissä

PERINNÖN PYÖRTEISSÄ

Olli Santala

PERINNÖN PYÖRTEISSÄ

© 2013 Olli Santala

Päällys ja taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-239-6

Sisältö

1. Asian auringon alla	7
2. Niin on kuin näyttää	16
3. Kaikki on kaupan	20
4. Svetlana	24
5. Maa on aina maata	31
6. Kotirauhaa	35
7. Juna jyskytti pohjoiseen päin	40
8. Lapin lumo	50
9. Lastuna laineilla	55
10. Tilusten tarkastus	60
11. Konsulttien kyydissä	65
12. Ellan kyyneleet	70
13. Raskaustesti	76
14. Treffit	80
15. Venäläinen urakka	86
16. Sirkuksessa	92
17. Riskirakkautta	98
18. Uusi maisteri	104
19. Yllättävä maanomistaja	117
20. Poliitiikkaa	128
21. Hienohelmaisuutta	132

22. Sovinto	139
23. Rouva toimitusjohtaja	146
24. Kotikutoinen pommi	155
25. Paapan puheilla	163
26. Vaalimarkkinat	169
27. Mikä on tilanne?	173
28. Lastenlääkärin yllätys	178
29. Isoja asioita	184
30. Oikeutta hakemassa	189
31. Hyviä ja huonoja uutisia	198
32. Vallan vaihto	205
33. Valkoinen helmi	210
34. Pyyntikuoppia	215
35. Viimeinen matka	219
36. Natalie	226
37. Kieroja suunnitelmia	231
38. Jäätelöfilosofiaa	235
39. Huonosti meni	240
40. Miliisin huostassa	244
48. Puhetta	247
42. Sulhasmies	252
43. Da, sanoi oligarkki	255

1. luku

Aasian auringon alla

Aasian aurinko oli helvetillisen kuuma, ei pilven hattaraa, vain si-
nertävän paahtavaa taivaankantta. Jokainen pirun huokonen ruu-
miissani purskutti hikeä. Käsi oli puutunut ruhoni alle, toisen käden
sormet olivat syvällä hiekassa. Niska oli vinossa kuin hirttäjäisten
jäljiltä. Hermojärjestelmä aneli armoa, mutta pääkopan kyläseppä
vain takoi... takoi... takoi. Vatsalaukku pompahteli navan alla kuin
sprintterin poskilihakset kalkkiviivoilla. Hiekka narskahti hampai-
den välissä, kieli pyyhki hiekkaa huulilta. Sylkäisin, hirmuinen kou-
ristus. Eilinen ruoka syöksyi paineella huulien välistä ulos ja hajosi
auringossa kimaltelevina hiukkasina hiekalle. Kouristukset kaapivat
viimeisetkin hiukopalat mahan pohjalta, mutta lopulta vatsalaukku
louskutti tyhjää, tyyntyi ja peruutti takaisin paikalleen. Huh huh.
Tämän harjoituksen jälkeen hiki tuntui viileältä, ja sain puhtia kohot-
taa päätäni. Kääntelin nuppiani varovasti, toimi. Rajallisessa näkö-
vinkkelissä vilahteli ihmisjättiläisiä, jotka sentään varoivat tallomasta
lajitoverinsa päälle. Taidan lopettaa hengittämisen, ajattelin hetken,
mutta punakan karvaisten pohkeiden hyörinä ympärilläni kiukutti
ja pani kaapimaan hiekkaa tuotosteni päälle. Kummertaudin istu-
maan.

Miesjoukko mekasti aamuissa nousuhumalassaan niin kuin joka
aamu. Sääliä oli turha odottaa, olin krapulani kanssa yksin, mutta
kuka torvelo väitti suomalaisia vähäpuheisiksi? Rantapyyhkeen var-
jossa havainnoin, että housut olivat yön karkeloissa kadonneet, mutta
velton fallokseni ympärillä roikkui ruttuinen kondomi.

Sormeilin kapinetta, sentään kuiva. Juopposakkia eivät puuhani
kiinnostaneet, mutta daamit olivat muljauttaa silmänsä kuopistaan
havainnoidessaan puuhiani syrjäsilmillä. Kaikki olivat, luojalle kiitos,
suomalaisia, jos sitä siunauksena pitää.

Ponnistin rantatuolille, jonka alta olin bongannut kylpytakin ja rakkaan lippalakkini. Se oli hyvä ratkaisu, takominen hidastui. Aistini herkistyivät havainnoimaan ympäristöä.

– Mitä helvettiä on tapahtunut?

Sukupuoliopetusta antaneella peruskoulun naisopettajallani muihin oli yhtä sekavia vastauksia. Selväksi sentään tuli, että olin sammunut kuin liekki tuulella, mutta miksi? Viinaa ei lorahtele kurkkuuni näin tolkkottomasti ilman hyvää syytä.

Muistin tapahtumien alun, yhden yrittäjäpoloisen konkurssin. Tieto kotimaasta oli odotettu, mutta antoi oikeutuksen juopottelun jalostamiselle kollektiiviseksi mielenosoitukseksi ahnetta yhteiskuntaa kohtaan.

Hiekalla pantiin pystyyn perisuomalaiset paritanssit ja viinanjuojaiset. Paikalliset ihmettelivät rituaalejamme ja ennakoivat kollektiivista itsemurhaa. Arvelivat, että kukaan ei selviä hengissä tuollaisesta viinamäärästä, mutta hepä eivät asu maassa, jossa viinan loppumisen pelko oli aina läsnä. Lisää sai vain päiväsaikaan viinakaupasta selvin päin.

Hamuilin kylpytakin ja lippalakin tuolin alta. Tästä naiset päättelivät, että olin riittävän tajuissani kuullakseni totuuden, jota he olivat joutuneet pidättelemään sisällään koko pitkän aamun.

Juopuneiden ihmispolojen eroottinen lataus oli purkautunut ja himo sumentanut järjen. Naisnäkökulmasta oli astuttu yli hyvän maun rajan, syöty niin sanotusti kuormasta, eli vietelty toisen miehen vaimo. Surullista oli, että vietelty oli ystäväni vaimo ja viettelijä olin minä. Lieventäväksi asianhaaraksi katsottiin pariskunnan alkuiltainen riitely. Miestä haukuttiin impotentiksi sahapukiksi ja vaimoa flirttailevaksi hutsuksi. Ajan oloon kaverini uho loppui rantahiekalle, josta paikalliset kärräsivät hänet loputtomassa avuliaisuudessaan hotellille.

Normaalisti tällaiset pantiin alkoholin piikkiin, eikä oltu muistaviinaan mitään, mutta nyt olin kajonnut kaverini kalleimpaan aarteeseen. Kake oli roteva ja viinapäissään pahansisuihin, vaikka selvin päin lempeä kuin lammis ja kotioiloissa tossun alla.

Kakella oli kylmäalan firma pääkaupunkiseudulla, teollisuushalleja ja omakotitalo kahdella autotallilla. Ensimmäisen ja kukaties viimeisen vaimonsa vanhapoika Kake haki Tallinnasta, ja useimpien mielestä teki hyvän kaupan. Kake näytti Tallinnan vanhankaupungin vanhassa kivikirkossa frakissaan komealta ja rakastuneelta. Vaalea morsian säteili valloituksensa rinnalla ja lausui tahtovansa vienolla eestin korostuksella. Me kaverit seisoimme pyhävaatteissamme sukulaisten takana. Sukujen kyräily haihtui illalla hääjuhlassa, ja virolaiset yrittivät urheasti pärjätä ryypämisessä uusille suomalaisille sukulaisille.

Lohduteltiin, että olin ollut uhri Sirjen punaisissa kynsissä, tosin turhan halukas uhri. Sirje oli hutsuttelusta sydänjuuriaan myöten loukkaantunut, ja kaikki saivat kuulla, että hän ei ollut sellainen nainen. Minäkin jouduin vakuuttamaan, että sellainen hän ei minunkaan mielestäni ollut. Viimeisessä muistikuvassani Sirje istui sylissäni pullo kädessä jankkaamassa samaa asiaa.

Siitä alkoi kuulopuheissa eletty elämäni. Juhlat jatkuivat. Miehillä oli omat kiireensä, mutta naiset seurasivat kaikkea liikkuvaa. Oli vakava paikka siveydellä siunatuille havaita, kuinka kaksi ihmistä karisti peruskoulussa, rippikoulussa ja ammattiopinnoissa hankitun sivistyksen kuorituksen yltään ranta-asujen mukana.

Jossakin vaiheessa siveellisemmät katsoivat, että tilanteeseen oli lupa inhimillisyyden nimissä puuttua. Naisihmisiä kauhistutti jättää uupuneet kanssaihmisensä kylmenevään yöhön myöhäisten kuljoiden armoille. He ryhtyivät paikallisten avustamana pelastusoperaatioon ja kiikuttivat väsähtäneen Sirjen hotellille. Samaa kyytiä olisi viety minutkin, ellen olisi kiroillut niin ärhäkästi, että minut oli jätettävä paikan päälle. Peiteltiin vain pyyhkeellä ja lainatulla kylpytakilla.

Tuulenvire hyväili poskipäitäni ja vaivuin kuvittelemaan, että luonto suurenmoisuudessaan ymmärtää lempeästi minunkin syntjäni. Nyhdin kylpytakin suojissa kondomin pois ja upotin sen hiek-

kaan. Heti helpotti. Olin vain lohduttanut Sirjen elämän tuskaa, eivätkä limakalvomme olleet koskettaneet toisiaan. Tuskin mieskuntani oli edes riittänyt oikeaan huorintekoon.

Luultavasti Kake sai koskemattoman vaimon vierelleen, mutta asiat olivat niin kuin ne näyttivät olevan, eikä Kaken tapoihin kuulunut turha filosofointi. En uskaltanut kuvitella ystäväni reaktiota. Oljenkorten oli, että Kake ei saisi tietää.

Oljenkorsi katkesi, kun tuttu hahmo vaaleat kutrit hulmuten juoksi rantakatua ja kompuroi luokseni. Sirje oli palannut ja huohotti polviinsa nojaten silmät kauhusta selällään. Tällä kertaa oli pukeuduttu tiukasti napitettuun puseroon ja säädyllyisiin sortseihin. Tukka sekaisin, silmät punaisina ilman meikkiä nainen oli edelleen syötävän herkullinen. Katkaisin himokkaat ajatukseni ja tartuin rauhoittavasti hänen käsivarteensa. Se tepsi hetken, sitten kyyneleet lähtivät virtaamaan. Sirjen tarina oli kuin tuomiopäivän epistola. Joku syväkurkku oliertonut Kakelle kaiken ja hiukan enemmänkin. Mies oli rynnännyt yhteiseen hotellihuoneeseen Sirjen vielä uinuessa krapulaansa pois ja riehunut kuin raivopäinen. Läheltä piti, ettei aviomies ensi kertaa käynyt nuorikkoonsa käsiksi.

Sirje katsoi hämmentyneenä meren kimallusta.

– Oltiinko me...?

– En... tiedä.

Sirjen silmät anoivat vastausta, mutta tältä pohjalta elämää oli jatkettava. Vedin Sirjen istumaan viereeni, ja muu joukko ahtautui lupaa kysymättä ympärille. Ilmassa oli draaman aineksia. Epäilimme selityksiä turhiksi, koska Kake oli kutakuinkin järjiltään ja luultavasti ryyppäämässä lisää. Toivoimme, että lisääntyvät promillet nukuttaisivat ison miehen.

Päät kääntyivät, kun moottorin ääni kantautui rantakadulta, ja desibeleistä päätellen kaasua oli pohjassa. Ääneen sekoittui roskakannujen kalina niiden lennellessä koukkailevan mönkijän edestä. Jokainen tunnisti paljaspäisen kuljettajan, joka puoliksi seisovassa asennossa,

tukka hulmuten kaarsi asfaltilta rantahiekalle. Aivoparkani kalkyloivat mönkijän kurssin suoraan tuolilleni. Ponnahdimme pystyyn. Onneksi pehmeä hiekka hidasti mönkijän vauhtia sen verran, että ehdin tempaista Sirjen sivummalle, eikä kukaan jäänyt alle ennen kuin laite iskeytyi rantatuoliin. Tuolin tuho oli perusteellinen. Tukipuut lensivät ympäriinsä ja istuinkangas hulmahti kuljettajan kasvoille. Kaken konseptit sekosivat hetkeksi ja näytti siltä, että hyökkäys päättyy mereen. Ilmavirta tempaisi kankaan kuitenkin pois kasvoilta, ja vesirajalla ajoneuvo kääntyi kuin raivo härkä punaisen vaatteen perään. Musta savu tuprusi pakoputkesta ja hiekka lensi renkaista. Aisankannattaja lähti uuteen hyökkäykseen.

Hyökkääjän ongelmana oli pehmeän hiekan lisäksi raskas humalataila. Mönkijä teki ylimääräisiä koukeroita, mutta keskimäärin suunta oli oikea. Joukko ympärillämme hajosi kuin varpusparvi. Häden hetkelläkin tajusin, että Kake oli nykykunnossa kaikkein vaarallisin itselleen, enkä halunnut menettää ystävääni.

Mönkijän vauhti hiipui kokan kohdatessa tuoliryhmän, ja se oli tilaisuuteni. Rynnistin takin helmat hulmuten kiinni kuljettajan puseeroon, joka oli kunnon kotimaista crimpleneä eikä revennyt. Rasvaiset kilomme retkahtivat pehmeälle hiekalle, ja mönkijä kaatui pörisemään vierellemme.

Tilanne oli hetken seis. Mönkijäkin sammui itsekseen. Sirje sai ensimmäisenä toimintakykynsä takaisin, slaavilainen temperamentti kuohahti. Hän hyökkäsi polvilleen siippansa viereen ja takoi sirolla luuvitosellaan miestä eestiläisin voimasanoin terästettynä. Sen verran ymmärsimme veljeskieltä, ettei sanoma jäänyt epäselväksi. Naisjoukko riensi apuun ja sai pahimman väkivallan laantumaan, mutta sisukkaasti rouva yritti vielä potkaista avutonta miestä. Potku meni ohi, mutta sandaali lensi komeassa kaaressa ylitsemme. Se oli slaavittarelle liikaa. Yhdellä sandaalilla liikaten rouva lähti taakseen katsomatta kohti rantakatua, jonne mönkijän päristely oli koonnut kasvavan yleisön. Tilaa aukeni auliisti yksikenkäiselle raivottarelle.

Joku kysäisi vointiamme. Tässä iässä rajut ryntäilyt olivat fysiologinen riski, mutta paksu kylpytakki ja pehmeä hiekka pehmensivät alastuloa, ja tunsin itseni krapulaa lukuun ottamatta terveeksi kuin pukki enkä uskonut Kaken viinalla kyllästetyn ruhon sen enempää kärsineen. Viittoilin uteliaita kauemmas. Meillä oli keskinäinen kana kynittävänä.

Isot kämmenet peittivät Kaken kasvot. Jankutin olevani valmis sovittamaan tekoni, ymmärsin ystävyys irtisanomisen, kaikki oli humalaisten kohellusta, Sirje oli yksinäinen ja hylätty, uskoi ettei edes aviomies rakastanut häntä.

Kake nousi äkisti poski hiekkaisena, tukka silmillä ja tarttui olkapäähäni.

– Ben, älä sano mitään. Tämä on minun syytäni. Olen tyhmä. Olen saanut tuollaisen naisen, ja mitä minä saatanan tomppeli teen?

Kaken ääni oli karhea.

– Ennen en tiennyt, mitä rakkaus on. Nyt minä helvetin perkeleen tomppeli ajan naiseni pois. Auta minua, Ben.

Olin äärimmäisen motivoitunut auttamaan, kunhan vain tietäisin miten.

– Myyn koko paskan pois, muutan perkeleen surkean elämäni. Menenään kauppaan ja ostetaan kunnon kledjut. Ben, tehdään minusta mies. Sirjen ei tarvitse enää hävetä.

Kake oli kokenut valaistumisen. Humala haihtui hyvää vauhtia ja valaistumisen adrenaliiniryöppy vielä kiihdytti viinan paloa suonissa.

– Hyvä ajatus.

Kake kahmaisi minut halaukseensa. Joukot kaikkosivat, miestappoa ei ollut odotettavissa.

– Sirje on vielä ylpeä minusta.

Olin sisimmässäni samaa mieltä.

– Ruvetaan rakentamaan. Firman myynnistä saadaan rahat. Mitä muuta tarvitaan?

Arvelin, että suunnitelmia, ideoita, mutta Kake keskeytti kärsimättömänä.

– Maata, saatana, maata ja sitä on.

Epäilin valaistumisen aiheuttaneen todellisuuden hämärtymisen, mutta en ollut kuullut kaikkea. Kävi selväksi, että edessäni hiekalla istui merkittävä maanomistaja ja poroisäntä. Perittyä maata oli reilut kaksisataa hehtaaria jossakin päin Suomea. Porojen määrää ja paliskunnan nimeä Kake ei siltä istumalta muistanut. Kaken isän kuolinpesän selvitysmies oli kehottanut soittamaan paliskunnan nokkamiehelle, mutta siihen Kaken uskallus ei vielä riittänyt.

Kuolinpesällä oli toinenkin osakas, Kaken sisko, joka oli naimisissa Helsingissä. Sisko oli aina marmattanut isän kevytkenkäisestä elämästä ja huolettomasta rahankäytöstä. Oli väärin perillisiä kohtaan makseskella epämääräisten tyttöystävien autoja ja matkoja. Sisko ei ollut kiinnostunut rytömaista ja elukoista, ainoastaan pesän rahavarjoista, taiteesta ja sukukalleuksista. Sopimukseen päästiin yhdellä istunnolla, ja pesänjaossa Kakesta tuli maiden ja porojen omistaja. Siskolle jäi runsaat satatuhatta euroa, perintötaulut, pöytähopeat ja huutokaupasta tullut kymppitonni. Siinä oli Kaken rytömaiden ja porojen hinta. Kake ei ollut nähnyt maitaan eikä eläimiään, mutta selvitysmies oli vakuuttanut, että porot pärjäävät omin päin ja pohjoisen metsät kasvavat vain muutaman sentin vuodessa.

Oli vaikea arvioida kauppojen edullisuutta, varsinkin kun Kake ei muistanut paikkakunnan nimeä, mutta poroista päätellen pohjoisessa. Kake kärtti arviotani, ja pakko oli muotoilla, että maa oli enemmän pysyväistä, raha tuppasi olemaan katoavaista. Kake oli hersyvän tyytyväinen kauppaansa ja siskonsa tyhmyyteen.

Kaken mielestä yhdelle kulmalle rakennetaan hirsilinna hänelle ja Sirjelle, muista yksityiskohdista sovitaan myöhemmin. Elämässä piti tehdä ratkaisuja, ja olin palveluksen velkaa. Olinpa hyvinkin, mutta tilanteen laukeaminen toi päänsäryn takaisin, ja ehdotin voipuneena

ilmastoituun sisätilaan siirtymistä. Kaipasin takaisin tavalliseen arkitehdin elämään.

Vei aikansa, ennen kuin asiat oli selvitetty. Rantatuolien omistaja sai maksun tuoleistaan, tai paremminkin lupauksen siitä. Hän luotti suomalaisiin ja jäi kumarrellen toivottelemaan Buddhan siunausta. Juopposakki valtuutettiin palauttamaan mönkijä hotellille ja sopimaan ajopelin vahingoista. Tehtävä otettiin luottamuksen osoituksena, ja tuota pikaa mönkijä oli pystyssä hiekasta puhdistettuna, sarvet oikaistuna ja kaikkien hämmästykseksi käynnistettynä. Kuski ei ollut yhtään selvempi kuin tullessakaan, mutta sinne ajopeli meni savuten ja päristen viimeisten katselijoiden kunniakujan läpi. Naiset toivat vaatemyttyäni, ja joku tyrkkäsi rakkaan lippalakin päähäni. Lähdimme rannalta kolhuja saaneina, mutta pystypäin: Kake Sirjen sandaali kainalossa, tukka sekaisin, hiukan horjahdellen, mutta valaistuksen kohottamalla itsetunnolla ja minä perässä lainatakissa, vaatemytty kainalossa, päätä särkien. Krapula oli vielä voimissaan lippalakin alla.

Istahdimme lähimpään anniskelupaikkaan ja siemaisimme huurteiset. Perään toiset, ja elämä sai otetta. Kake laskeskeli omaisuuttaan ja sitä, koska olisi hyvä aika myydä. Omat ajatukseni liitelivät kylmään ja loskaiseen kotimaahan, jossa lähestyvän joulun valot tuikkivat toivoa paremmasta. Ajattelin tyttäreni joululahjoja, huonoa parisuhdettani ja ihmisiä, jotka toimistossa ahkeroivat, jotta pomolla olisi varaa lomilla.

Havahduin Kaken nykäisyyn hihastani. Hän vaati lupaamaan, että lähdemme katsomaan maita ja poroja palattuamme. Lakimiehelle oli soitettava heti. Asiat oli pantava pyörimään. Kummallakaan ei ollut kännykkää, mutta baarimikko kaivoi tiskin alta pölyn peittämän langapuhelimen. Päättäni pudistellen valitsin advokaattini Morten Hammarbergin numeron. Linja särähteli, mutta sopi hyvin Mollen äreälle narinalle. Lopulta vastaaja ymmärsi, kuka linjan päässä oli, enkä yrittänyt syvällisempää ajatusten vaihtoa, vaan ojensin luurin Kakelle. Krapulani helpotti kuunnellessani puhelua. Puhekumppaneiden men-

taallinen ero oli yhtä suuri kuin heidän fyysinen välimatkansa. Kaken suoraviivaisuutta vastassa oli kiero pykälänvääntäjä, jolle Suomen laki oli vain hidaste. Baarimikkokin naputteli sormillaan tiskin pintaa, puhuminen maapallon toiselle puolelle oli tyyristä. Vihdoin Kake ojensi luurin minulle. Linja oli parantunut tai Mollen ääni koventunut, joka tapauksessa tuli selväksi hänen mielipiteensä asiasta ja asianomaisista. Sättimisen takaa paistoi kuitenkin herännyt kiinnostus. Juttu kuulosti sekavalta ja näin muodoin tuottoisalta. Sovimme audienssin.

Käteisen puutteessa baarimikko tyytyi lupaukseen maksujen hoitamisesta ensi tilassa. Suomalaisuus helpotti taas sopimista. Kadulla Kake oli hiljainen, Sirjen kohtaaminen askarrutti. Säälin ystävääni ja häpesin itseäni. Toivoin, että temperamenttinen Sirje ymmärtää, kuinka kultainen sydän krouvin miehen rinnassa jyskytti. Vanhemmiten olin ymmärtänyt, että rakkaus ei ollut tahdon asia, mutta sovun tekeminen oli.

Hotellin pihalla seisahduimme. Mestauslavalle kävelevä ei voinut näyttää onnettomammalta kuin ystäväni paahtavassa auringonpais-teessa. Pureskelimme huuliamme ja vaihdoimme jalkaa. Jotakin oli sanomatta. Aioin aloittaa, mutta Kake ehti ensin. Hän totesi suoraviivaiseen tapaansa, että välillämme oli kohtalon yhteys.

– Me tarvitsemme toisiamme. Olet arkkitehti, mikä meitä pidättelee?

En uskaltanut väittää vastaan, ehkä en edes halunnut. Lopuksi Kake arveli, että matkailu oli nousussa.

– Perintömaille sopisi matkailukeskus.

Kake teki lähtöä mutta pysähtyi.

– Olitteko... sinä ja Sir...?

Lause jäi kesken, kun ystäväni kääntyi ja lähti harppomaan hotelliin.

2. luku

Niin on kuin näyttää

Lentokoneessa kotimatalla jossakin Venäjän yläpuolella katselin Kaken nyhjäämistä nuorikkonsa kainalossa ja päätin, että minun puolestani Kake sai tehdä maillaan ja poroillaan, mitä lystäisi. Painajainen rannalla oli painumassa historian hämärään, eikä minusta näillä näkymin tulisi avionrikkoojaa. Kukaties päinvastoin. Sirjelle olin pelkkää ilmaa; ei katsetta, ei hymyä. Ensimmäisen kerran miehuudessani olin ilahtunut kauniin naisen ylenkatseesta.

Aamiaispöydässä sanoin kesken lehden luvun asiaan kuulumattomasti ei. Parisuhdepuoliskoni Susannan leivän pureminen keskeytyi. Ilmapiiri pöydän äärellä oli varautunut matkani jälkeen, ja pienetkin poikkeamat rutiineista saivat epäluulot viriämään.

- Mitä ei?
- En vain ryhdy yhteen hommaan.
- Mihin hommaan?

Sitä rataa jouduin mainitsemaan Kaken perintömaat poroineen. Naisen logiikalla Susanna tajusi, että poroja oli vain pohjoisessa, ja urbaanin ympäristön kasvattina kummeksui ajatusta, että kunnianarvoisa arkkitehti tuhraisi jotakin niin kaukana Kehä III:n ulkopuolella. Maininnan saivat myös hutsun näköinen virolaisvaimo, Kaken karkeat jutut ja nuhrainen olemus. Muistutin sanoneeni nimenomaan ei, mutta Susannan mielestä jotakin oli juonittu lomalla.

Onnistuin katkaisemaan ajatustenvaihdon siltä aamulta, mutta epäilin, oliko ei sittenkään ei. Muistin öiset kitutunnit miettiessäni elämäni tylsyyttä. Olin seurannut oravapariskuntaa, joka suki toisiaan ikkunalaudalla ja juoksi peräkanaa ympäri puun runkoa. Miksi touhustamme kutsuttiin oravanpyöräksi? Oravahan juoksi vapaaehtoisesti omaksi ilokseen.

Pietari on suurkaupunki, jonka markkinoista eurooppalaiset yhtiöt kilpailevat. Hieno tarina vie suomalaisen arkkitehdin mukaan kaupungin muutokseen ja slaavilaiseen elämän sykkeeseen, joka on täynnä yllätyksiä, eikä vähäisin ole venäläinen nainen. Myös Suomi muuttuu ja tunturien, kaamoksen ja yöttömän yön Lappi on saamassa tilaisuutensa.

Tarina kertoo ihmisistä, jotka tarttuvat tilaisuuteen, ottavat riskin ja tekevät mahdottomasta mahdollista. Tarina on myös huikea kertomus ystävydestä, rakkaudesta, rakastamisen vaikeudesta, poliittisesta pelistä ja sattumista, jotka ohjaavat elämän kulkua peruuttamattomasti.

Kannen kuva: Mia Maria Santala

ISBN: 978-952-286-239-6

9 789522 862396

www.bod.fi

BODTM
Books on Demand